Я знайшов тебе,
як знаходять пістолет,
захований серед запилених книжок
батькової бібліотеки.
А може, це ти мене знайшов?..
Можливо, і ти до цього прагнув?..
Твій перший образ,
в якім ти уособився для мене,
був кочегар.
Огняр, здатний писати вірші!
Поезія і полум'я —
яка сміливість,
яка зухвала чистота!

Я деколи ще чую
скрегіт зубів "любителів лірики":
— Це не поезія!
— Самі політичні агітки!
Такі зраджували тебе.
Принижували.
І розстрілювали,
мов червоного звіра.
Такі-от крали тебе
в рідного народу!

А ти —
живеш в наших серцях!
Твоє ім'я звучить, мов клятва.
Немов легенда,
ти нас надихаєш!
Воістину, прощення не буде вбивцям!
"Скреготунам" також ми не пробачимо,

На залізницях
(що нині електрифіковані)
обертає залізні колеса
моє життя.
Світ іншим став!
Та й кочегарів нині дуже мало,
хоча поетів, кажуть, забагато.

На полустанках,
на вокзалах життя
я зрозумів:
ти був огнярем,
аби не розпізнали твоєї суті,
Ти поставав переді мною
в інших образах.
Тебе я бачив
руйнівником епохи,
провісником, розвідником нового...
Батьком померлої дитини...
А книгу не купують...
Поет...

На бистрині
або на зламах свого життя,
в пристанційних холодних буфетах,
в опівнічних залах чекання
я переконався,
що справжнє
покликання поета
випити до дна
всі болі
та отрути світу
і заплатити надією
закоханим і дітям.
І все ж...

Твій останній образ,
в якому ти назавжди
уособлений для мене —
це кочегар!

Огнярю, що писав вірші,
кинь в наші серця
ще одну лопату посмішок,
обагрянених кров'ю.
Хай спалахне вогонь твій вище!
Хай відвага сяє!
Хай світить самопожертва!
При такому світлі
тільки й можна
писати найкращі вірші.

Перекладач: Анатолій Глущак